

Arrest

nr. 346 313 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DENS
Gistelse Steenweg 300
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2025 met referentienummer 130643.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DENS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 juli 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter M. E. R.

1.2. Verzoeker werd op 24 januari 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 6 augustus 2024 werd verzoeker gevraagd om informatie over te maken in het kader van een socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 22 oktober 2024 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.5. Verzoeker diende op 7 januari 2025 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter M. E. R.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 8 juli 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/01/2025 werd ingediend door:

Naam: M.(...)

Voorna(a)m(en): G.(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind M.(...) E.(...)-R.(...) (RRN ...), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 12.07.2022 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 24.01.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ouder van het minderjarig Belgisch kind M.(...) E.(...)R.(...), met wie hij zich vestigde. Op 18.01.2024 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Op 15.07.2024 werd betrokkene uitgenodigd om zijn persoonlijke situatie te duiden. Deze brief werd hem op 06.08.2024 betekend. Daar betrokkene niet aantoonde dat er sprake was van een voldoende standvastige relatie met zijn Belgisch kind, werd zijn verblijf dd 22.10.2024 beëindigd overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Op 07.01.2025 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in. Overeenkomstig hoger vermeld artikel 40ter VW, kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen. In deze omstandigheid dient te worden nagegaan of de betrokkene instaat voor de daadwerkelijke zorg voor zijn dochter.

Het concept van "daadwerkelijke zorg" dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun."

Het is de moeder bij wie het kind inwoont die instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Gezien betrokkene niet de daadwerkelijke zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 van toepassing:

“§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Ter staving van het bovenstaande legt de betrokkene volgende stukken voor:

- Verklaringen op eer door derden, zonder datum, enkele met datum 24.08.2024, 21.08.2024, 22.08.2024
- Zelf gemaakt overzicht van uitgaven: wordt niet verder overwogen daar er geen stukken werden toegevoegd waarin de vermeende uitgaven daadwerkelijk kunnen worden vastgesteld en geattribueerd aan de betrokkene
- Rekeninguittreksels met betalingen aan de moeder van het kind dd. 08.02.2024 tbv 310€, dd 08.03.2024 tbv 250€, 09.04.2024 tbv 250€, 08.05.2024 tbv 250€, 10.06.2024 tbv 250€, 08.07.2024 tbv 250€, 03.01.2025 tbv 250€, 04.02.2025 tbv 250€, 10.03.2025 tbv 250€
- Brief van advocaat dd. 09/08/2024 aan ex-partner van betrokkene ivm het niet akkoord gaan met de expartner haar eisen in functie van de regeling van het kind
- Vonnis dd 17.12.2024 Familierechtbank Brugge, verzoekschrift betrokkene dd 14.10.2024
- Samenwerkingsovereenkomst dd 18.02.2025 CAW met betrokkene, bevat met twee afspraken (01/03/2025 en 29/03/2025) voor de ontmoeting met het kind
- Mail door CAW Noord-West-Vlaanderen dat de ontmoeting op 29/03/2025 met het kind is geannuleerd door de moeder, dd. 11/03/2025
- Loonfiches van bij T.(...) NV op naam van ref
- Arbeidsovereenkomst tussen re en NV T.(...)

Uit de toegevoegde stukken kan moeilijk sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie. Om verblijfsrecht te kunnen ontfangen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de RVV). De relatie tussen betrokken en de moeder van het kind werd beëindigd in januari 2024. Op 06.08.2024 werd betrokkene in kennis gesteld over een mogelijke beëindiging van zijn verblijf en werd hem de mogelijkheid geboden om stukken over te maken ten bewijzen van de band met zijn kind. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht dd 22.10.2024 daar de banden met zijn dochter niet afdoende werden aangetoond. Er werd toen reeds gesteld dat “Blijkens enkele van de voorgelegde verklaringen zou betrokkene nog contact hebben met zijn dochter, maar zou de moeder het contact bemoeilijken of onmogelijk maken. Echter, het gaat hier om verklaringen op eer van derden, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten bij gebrek aan andere, objectief verifieerbare elementen. Nergens uit de door betrokkene voorgelegde stukken kan op objectieve wijze blijken dat hij regelmatig contact heeft met het kind of dat de moeder hem het contact belet en dat hij daarom stappen heeft ondernomen om zijn bezoekrecht, voor zover hij dat zou hebben, tracht af te dwingen (procedure bij de familierechtbank, klacht bij de politie, ...). Het feit dat betrokkene geld overmaakt aan de moeder doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder gesteld kan een financiële band met het kind ondersteunend zijn aan een affectieve band, doch de gezinshereniging mag niet worden gereduceerd tot zuiver financiële transacties zonder dat betrokkene nog een minimum aan betrokkenheid kan aantonen bij de opvoeding en ontwikkeling van het kind en dat hij de affectieve banden met het kind onderhoudt of zonder dat hij minstens aantoonst dat externe factoren hem dat beletten.” Bij de huidige aanvraag herhaalt de betrokkene diezelfde verklaringen, de hierboven aangehaalde argumenten blijven gelden. Betrokkene legt evenwel een aantal stukken voor waaruit blijkt dat de contacten door de moeder worden bemoeilijkt. Echter, uit het vonnis dd 17.12.2024 blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk bezoekrecht heeft en dat hij dat bijgevolg bij de moeder kan afdwingen. Er worden echter geen stukken toegevoegd waaruit kan blijken dat betrokkene stappen onderneemt om in de situatie van moeilijk contact alsnog de banden te onderhouden met zijn dochter. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Zo werd de afspraak dd 01/03/2025 blijkbaar niet geannuleerd, of daar werd geen bewijs van geleverd. Er werden echter geen stavingsstukken van deze ontmoeting of enige andere ontmoeting toegevoegd, zoals foto's. Kortom, er werd geen enkel stavingsstuk van fysiek contact tussen betrokkene en zijn dochter voorgelegd sinds de inschrijving van betrokkene op een ander adres dan zijn dochter. Er werden ook geen bewijzen toegevoegd van de stappen die betrokkene heeft ondernomen jegens de moeder wegens het niet-naleven van de gemaakte afspraken volgens vonnis dd 17.12.2024. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. Het kan er echter niet toe gereduceerd worden. Op basis van wat voorligt kan aldus geconcludeerd worden dat de opvoedingstaken van de betrokkene een marginaal karakter kennen. Voor zover men uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaatsvinden, of dat in geval van overmacht omstandig wordt toegelicht waarom deze contacten niet kunnen plaatsvinden.

Wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanuit het buitenland. Het is de moeder die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich neemt. Uit niets kan blijken dat zij hier fysiek of mentaal niet toe in staat is. Er is echter geen enkele aanwijzing dat het welbevinden en de ontwikkeling van het kind niet zou kunnen worden gevrijwaard, indien deze mensen er zouden voor kiezen dat moeder en kind verder in België verblijven en de vader een andere verblijfplaats kiest. Er is ook geenszins sprake van dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten wegens het niet toestaan van het recht op verblijf aan de betrokkene.

Concluderend kan gesteld worden dat op basis van het toegevoegde geen daadwerkelijke zorg van betrokkene voor zijn kind werd vastgesteld, er van een afhankelijkheidsverhouding geen sprake is, noch van hechte familiebanden zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesesamenvatting, voor zover deze als wetsconform kan worden gekwalificeerd, voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"6. Verweerster oordeelt dat er geen sprake is van daadwerkelijke zorg voor het kind zoals voorgeschreven in art. 40ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 omdat het kind bij moeder inwoont. Het is dan ook moeder die instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken.

Aangezien conculant niet instaat voor de daadwerkelijke zorg van het kind is art. 40ter §3 van toepassing:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

Aldus dien rekening gehouden te worden met de afhankelijkheidsverhouding ten aanzien van het kind waarbij specifiek dient nagegaan te worden of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, ofwel een relatie tussen de ouders en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren.

7. Verweerster is van oordeel dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding en van een hechte persoonlijke band en steunt zich hierbij op volgende argumenten:

- Nergens uit de stukken zoals voorgelegd door conculant kan op objectieve wijze blijken dat hij regelmatig contact heeft met het kind of dat de moeder hem dit contact verhinderd en dat hij daarom stappen zou ondernomen hebben om een bezoeksrecht af te dwingen. Betrokkene legt evenwel enkele stukken voor waaruit blijkt dat de contacten door de moeder bemoeilijkt worden, echter blijkt uit het vonnis dat conculant daadwerkelijk over een bezoeksrecht beschikt. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene stappen onderneemt om alsnog de banden met zijn dochter te onderhouden;

- Het overmaken van geld aan de moeder volstaat niet. Een financiële band met het kind kan ondersteunend bestaan aan een affectieve band docht volstaat niet;

- Conculant toont niet aan dat externe factoren hem het contact met zijn kind beletten;

- Conculant voegt geen stavingstukken van de afspraak bij het CAW op 1.03.2025;

8. Verweerster oordeelt tenslotte ook dat de gevolgen van het niet toekennen van het verblijfsrecht aan conculant niet leiden tot het schaden van het belang van het kind. Verweerster motiveert dit door te stellen

dat de contacten zoals deze op heden plaatsvinden (onbestaande volgens verweerster) ook evengoed vanuit het buitenland kunnen onderhouden worden.

9. Samenvattend is verweerster van oordeel dat er geen daadwerkelijke zorg is, dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding of hechte familiebanden en dat het weigeren van het recht op verblijf geen schade toebrengt aan de belangen van het kind.

10. Concluant erkent dat hij op heden niet de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt gelet op het feit dat het kind woonachtig is bij moeder. Concluant betwist echter ten stelligste dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals vervat in art. 40ter §3 van de wet van 15.12.1980.

A. Afhankelijkheidsverhouding & hechte persoonlijke banden

11. Vooreerst meent concluant dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding ten aanzien van het kind waarbij er ook sprake is van hechte persoonlijke banden.

Zoals aangehaald in de bestreden beslissing oordeelde de familierechtbank te Brugge middels vonnis d.d. 17.12.2024 dat vader recht heeft op contacten met zijn dochter (STUK 3). Meer specifiek bekrachtigt de rechtbank het akkoord van partijen waarbij de contacten tussen dochter en vader zullen doorgaan in het 'ontmoetingshuis' van het CAW waarbij moeder het kind telkens afzet en ophaalt. Aldus kan onmogelijk betwist worden dat concluant na het beëindigen van de relatie met moeder niet de nodige (gerechtelijke) stappen gezet heeft om een omgangsregeling af te dwingen, concluant was immers degene die de procedure voor de familierechtbank heeft ingeleid.

Gelet op deze procedure waarbij concluant uiteindelijk een zeer beperkt omgangsrecht kreeg toegekend, kan vermoed worden dat voorheen slechts beperkt contact mogelijk was doordat moeder deze contacten verhinderde/bemoeilijkte. Dergelijke vermoeden kon ook reeds afgeleid worden uit de brief van de raadsman van concluant d.d. 9.08.2024 zoals voorgelegd door concluant.

12. Op 18.02.2025 werd een samenwerkingsovereenkomst tussen het CAW en concluant ondertekend waarin reeds twee afspraken voor de ontmoeting van het kind werden vastgelegd, met name op 1.03.2025 en op 29.03.2025. Dit stuk werd ook voorgelegd door concluant. Hieruit blijkt nogmaals dat concluant al het nodige doet om toch maar contact te kunnen hebben met zijn kind. Het stoot concluant dan ook bijzonder tegen de borst dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd "dat concluant geen stukken zou voorleggen waaruit blijkt dat hij stappen onderneemt om in een situatie van moeilijk contact alsnog de banden te onderhouden met zijn dochter".

Concluant heeft ook een mail van het CAW d.d. 11.03.2025 voorgelegd waaruit blijkt dat de ontmoeting met het kind op 29.03.2025 geannuleerd is. In de bestreden beslissing motiveert verweerster uitdrukkelijk "nergens uit de door betrokkene voorgelegde stukken kan op objectieve wijze blijken dat hij regelmatig contact heeft met het kind of dat de moeder hem het contact belet". Concluant zijn enige mogelijkheid om contacten met zijn dochter te hebben is via het ontmoetingshuis van het CAW waarbij moeder het kind brengt en ophaalt. Indien moeder het kind niet naar het ontmoetingshuis brengt of een reeds geplande afspraak annuleert, dan verhindert zij ontegensprekelijk de enige vorm van contact met het kind waarop concluant gerechtigd is. Als het voorgelegde stuk van een onafhankelijke derde, met name het CAW, niet volstaat als bewijs van het feit dat moeder het contact verhindert/dat moeder minstens de enige oorzaak is waardoor concluant geen contact kan hebben met zijn kind, dan heeft concluant werkelijk geen idee welk stuk dan wel zou moeten volstaan.

13. Verweerster meent dat concluant geen enkel stuk voorlegt waaruit zou blijken dat een ontmoeting zou gehad hebben met het kind. Verweerster gaat daarbij evenwel volledig voorbij aan de voorgelegde samenwerkingsovereenkomst met het CAW waarin twee geplande afspraken werden opgenomen. Uit het feit dat er geen annulering van de eerste ontmoeting werd voorgelegd, kan minstens een vermoeden worden afgeleid dat deze ontmoeting wel degelijk heeft plaatsgevonden.

Verweerster laakt het feit dat concluant geen verder bewijzen van de ontmoeting voorlegt zoals foto's. Concluant maakt duidelijk dat het hem niet toegestaan wordt om zelf foto's of video's te nemen in het ontmoetingshuis, reden waarom hij ook niet in de mogelijkheid is om dergelijke bewijzen voor te leggen. Er kan concluant bezwaarlijk kwalijk genomen worden dat hij zich aan de strikte regels houdt die hem door het ontmoetingshuis werden opgelegd. Verweerster voert aan dat het verbod om foto's te trekken nergens terug te vinden is op de website of kan afgeleid worden uit enig ander voorschrift. Concluant licht verder toe dat het hem mondeling opgedragen werd geen foto's te nemen. Mocht het aan concluant toegestaan zijn om een foto te nemen met zijn kind nadat hij meer dan een jaar lang geen fysiek contact met zijn kind gehad had, dan mag er ook wel van uitgegaan worden dat concluant dit onmiddellijk zou gedaan hebben.

14. Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd was concluant nog niet in de mogelijkheid om verdere stukken met betrekking tot zijn ontmoetingen voor te leggen. Desalniettemin kan niet betwist worden dat er bewijzen werden voorgelegd van de eerste ontmoeting in het ontmoetingshuis. Aangezien concluant op dat ogenblik reeds een lange weg had afgelegd waarbij specifiek kan verwezen worden naar de gerechtelijke procedure die gevoerd werd en de samenwerkingsovereenkomst die getekend werd, diende vermoed te worden dat vader wel degelijk alles in het werk stelde om regelmatige contacten met zijn dochter te bewerkstelligen. Aangezien verweerster reeds op de hoogte was van de eerdere twee ontmoetingen diende dan ook vermoed te worden dat na de opstart verdere ontmoetingen zouden ingepland worden waarbij concluant geenszins de reden zou zijn mochten verdere ontmoetingen ook geannuleerd worden.

15. Pas op 8.07.2025, dezelfde datum als die van de bestreden beslissing, mocht conculant van het CAW een eerste rapportage ontvangen dat het CAW had opgesteld om de rechtbank verder te informeren over het verloop van de bezoeken (STUK 4). Hij kreeg dit stuk bovendien pas toegestuurd nadat hij uitdrukkelijk de negatieve bestreden beslissing overmaakte aan het CAW ter verantwoording. Dit stuk bevestigt wel degelijk het vermoeden dat reeds kon afgeleid worden uit de stukken die aan verweerster werden voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Zo blijkt dat de raadsman van conculant reeds voor het vonnis d.d. 17.12.2024 de nodige aanmelding deed bij het CAW ter opstart van het contactherstel. Binnen de week na het vonnis werd de akkoordverklaring door zowel moeder als vader ondertekend. Aldus heeft conculant zowel voor het vonnis alle stappen ondernomen om contact te houden (zie gerechtelijke procedure) maar ook na het vonnis heeft conculant geen tijd verloren en heeft hij onmiddellijk de nodige stappen ondernomen.

Uit het rapport van het CAW blijkt dat er voor de bestreden beslissing reeds 7 ontmoetingen tussen conculant en kind hadden moeten plaatsvinden. Van deze 7 geplande ontmoetingen hebben 4 ontmoetingen effectief plaatsgevonden. De annulering van de 3 andere geplande ontmoetingen is geenszins te wijten aan conculant zelf of de door hem gestelde handelingen. Het CAW merkt specifiek op dat de annulering tweemaal te wijten was aan moeder. Een derde annulering was te wijten aan een personeelstekort bij het CAW.

Zoals reeds vermoed kon worden uit de stukken die wel voorgelegd werden, zijn er nog verschillende verdere ontmoetingen ingepland.

16. Uit bovenstaande kan aldus geconcludeerd worden dat er wel degelijk sprake is van effectieve ontmoetingen en dat dit reeds aangetoond werd met de aangebrachte stukken.

Zoals reeds hierboven duidelijk gemaakt heeft vader het behoud van contacten met zijn dochter en daarmee het behoud van de hechte band die reed bestond (conculant woonde immers een jaar samen met zijn partner en dochter), proberen te herstellen vanaf de dag van de breuk tussen moeder en vader. Omwille van het gedrag van moeder is hij daar echter niet ogenblikkelijk in geslaagd en diende hij een procedure voor de familierechtbank op te starten alvorens hij daadwerkelijk recht had om opnieuw de contacten en de reeds bestaande hechte band met zijn dochter te bestendigen.

Aldus toont conculant aan dat het regelmatig contact met zijn dochter hem verhinderd werd door externe factoren/door moeder. Vanaf het ogenblik dat conculant opnieuw het recht had om de hechte band terug te onderhouden heeft hij dit recht ten volle benut door regelmatige bezoeken aan zijn dochter in te plannen. Dat deze bezoeken niet altijd konden plaatsvinden is opnieuw volledig te wijten aan externe factoren/aan moeder. Verweerster benadrukt in haar opmerkingen dat conculant geen stappen zou ondernomen hebben 'om zijn bezoeksrecht af te dwingen' voor de politierechtbank of door een klacht bij de politie. Conculant benadrukt nogmaals dat hij onmiddellijk actie ondernomen heeft nadat hij zijn bezoeksrecht verkregen had middels vonnis d.d.17.12.2025. Gelet op het feit dat de bezoeken konden plaatsvinden op redelijk korte termijn na het vonnis en gelet op het feit dat moeder min of meer meewerkte aan deze bezoeken was er dan ook geen nood om het bezoek verder af te dwingen/conflict met moeder verder op de spits te drijven.

17. Conculant meent dat er op heden wel degelijk sprake is van een hechte persoonlijke band nu de contacten opnieuw kunnen plaatsvinden. Conculant bemerkt daarbij dat er, net zoals voor de breuk met moeder, sprake is van een afhankelijkheidsrelatie waarbij er wel degelijk een voldoende standvastige omgangsregeling in de stelling staat waarbij de voorheen bestaande de facto gezinsbanden opnieuw worden bevestigd. Het kind (h)erkent conculant wel degelijk als haar vader, zoals zij dit steeds in het verleden deed.

B. Gevolgen weigeringsbeslissing & belang van het kind

18. Verweerster meent dat de gevolgen van het niet toekennen van het verblijfsrecht aan conculant niet zullen leiden tot enige belangenschade bij het kind. Immers zij gaat er van uit dat er geen contacten plaatsvinden en dat de band (die door verweerster geacht wordt onbestaande te zijn) ook vanuit het buitenland kan onderhouden worden door conculant.

19. Zoals conculant hierboven reeds aantoonde vinden er op heden (en voorafgaand aan de bestreden beslissing) wel degelijk contacten plaats tussen vader en dochter. Conculant merkt op dat er reeds voor de breuk tussen moeder en conculant een hechte band was met het kind. Conculant was een jaar lang samenwonende (en vormde gezin) met moeder en dochter en nam daar in het gezinsleven een effectieve rol als betrokken vader op. Het kind h)erkent conculant dan ook als zijnde haar vader en steunt op deze vaderlijke band die zij met conculant heeft. Ook al zijn de contacten op heden nog beperkt van aard, toch kan bezwaarlijk aangevoerd worden dat het kind na intensieve contacten gedurende de periode van één jaar tijd plots de band met haar vader zou 'vergeten' zijn en dat zij conculant opeens niet meer zou (h)erkennen in zijn rol als vader.

Verweerster kan dan ook niet ernstig oordelen dat het wegvallen van de bestaande contacten tussen vader en dochter geen onmiddellijke impact zou hebben op het kind en hierdoor rechtstreeks de belangen van het kind zou schaden.

Het kind heeft 'recht' op haar vader. Die band vader/kind is natuurlijk van het grootste belang ter wille van een gezond opgroeien van het kind. Het belang van het kind om (liefst evenzoveel) contacten te mogen onderhouden met de moeder als met de vader, kan niet worden onderschat/laat staan genegeerd of ontkend. Ook de door verweerster voorgestelde contacten die zouden kunnen plaatsvinden vanuit het buitenland kunnen onmogelijk een gelijkwaardig substituuat vormen voor de contacten die op vandaag plaatsvinden. Verweerster merkt op dat vader ook in het geval van het niet toekennen van een verblijfsvergunning

financieel zal kunnen blijven bijdragen. Zoals echter eerder door verweerster in de bestreden beslissing opgemerkt mag de financiële band louter ondersteunend zijn aan de affectieve band die op heden bestaat door de bestaande regelmatige contacten. Bij het beoordelen van de gevolgen van een verblijfsweigerings dient het financiële aspect aldus als onderdanig gezien te worden ten aanzien van de affectieve band. Concluant voert aan dat de huidige affectieve band die op vandaag bestaat niet kan behouden worden op hetzelfde niveau vanuit het buitenland. Dit des te meer gelet op de leeftijd van het kind waarbij contacten vanop afstand via telefoon- of videogesprekken uiteraard geen substituut vormen voor een fysieke ontmoeting waarbij er ook fysieke interactie mogelijk is tussen betrokkenen zoals op heden het geval is. Het weze trouwens onderstreept, dat (precies per vonnis dd. 17.12.2024 en in die zin bijzonder gemotiveerd/wars van een andersluidende vordering van de moeder) het ouderlijk gezag over de persoon en de goederen van het kind is opgedragen om gezamenlijk te worden uitgevoerd door moeder en vader. Vanuit het buitenland zal dit moeilijk/ onmogelijk kunnen worden ingevuld. Ook in die zin dient de (eerder gewezen) Rechterlijke beslissing van de Familierechtbank te worden gerespecteerd.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank van 17 december 2024 en een rapportage aan de rechtbank opgesteld door het CAW op 8 juli 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

3.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat, om een recht op gezinshereniging met zijn Belgische minderjarig kind te kunnen genieten, verzoeker het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring moet uitoefenen over het kind, hij het kind moet begeleiden of vervoegen en hij er daadwerkelijk de zorg over moet dragen.

3.3. Met de invoering van een verblijfsrecht voor een ouder van een Belgisch minderjarig kind dat niet reeds zijn rechten van vrij verkeer uitoefende, beoogde de wetgever specifiek gevolg te geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) (*Parl. St. Kamer 2010-2011, nrs. 53-443/17, 18 en 20*). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Oorspronkelijk voorzag artikel 40ter van de vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind, los van het bewijs van identiteit, enkel de voorwaarde dat deze ouder het kind moet begeleiden of vervoegen. Het “*begeleiden of vervoegen*” houdt in dat de derdelander ouder met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft ontwikkeld.

Met de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) vonden ook de voorwaarden van het uitoefenen van ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en van “*daadwerkelijke zorg*” ingang. Dit om de wettekst meer in lijn te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg om een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen. In de voorbereidende werken inzake huidig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt dit toegelicht als volgt: “*In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten*

gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december 1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

In een verder verslag heeft de toenmalige staatssecretaris verduidelijkt hoe het begrip “daadwerkelijke zorg” moet worden begrepen: “Het concept “daadwerkelijke zorg” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als het op zich nemen van dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van daadwerkelijke zorg, aangezien mag worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 15). Inzake hetzelfde concept van “daadwerkelijke zorg” in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voegde de wetgever hier nog aan toe dat dit concept “naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun” omvat (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 39-40).

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

“§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever aldus een extra garantie wenste in te bouwen in het licht van artikel 20 van het VWEU, zoals geïnterpreteerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie:

“De Belgische wetgever voorziet als bijkomende garantie dat de dienst Vreemdelingenzaken bij de overweging van een weigering van verblijf in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, rekening dient te houden met de eventuele afhankelijkheidsrelatie die er tussen de minderjarige Belg en ouder in kwestie bestaat teneinde het recht op vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg te kunnen waarborgen.

Het Europese Hof van Justitie bevestigde de afgelopen jaren in talrijke arresten dit afgeleide recht op verblijf in hoofde van de vader of moeder van een minderjarige Belg die, bij gebrek aan een grensoverschrijdend element, geen beroep kan doen op de voordeligere bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

In het arrest in de zaak C-34/09 (dd. 8 maart 2011) verklaarde het Hof voor recht dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn. Niettegenstaande er, bij gebrek aan een grensoverschrijdend element, geen toepassing gemaakt kan worden van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 VWEU (inzake het primaire Unieburgerschap) met zich meebrengt dat een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend aan de ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg indien een weigering van het verblijfsrecht tot gevolg zou hebben dat de sedentaire Belg het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel zou moeten verlaten, waardoor deze het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten zou worden ontzegd:

“41. Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. I-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. I-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42. In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43. Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44. Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45. Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.”

In tegenstelling tot de situatie die zich voordoet bij minderjarige burgers van de Unie die zich op het Belgische grondgebied bevinden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van het bepaalde in het nieuwe artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, dient er bij de beoordeling van de vrijwaring van de rechten in hoofde van de minderjarige eigen onderdaan, als bijkomende waarborg onderzocht te worden of bij een eventuele weigering van verblijf in hoofde van de ouder, bijvoorbeeld omdat er niet voldaan is aan de voorwaarde van daadwerkelijke zorg, niet alsnog afbreuk zou gedaan worden aan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten in hoofde van de minderjarige Belg, doordat deze genoodzaakt zou worden om het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel te verlaten. Dit zou, aldus het Hof van Justitie, het geval zijn wanneer er tussen de ouder, onderdaan van een derde land, en de minderjarige Belg een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat een weigering van het afgeleide verblijfsrecht in hoofde van de ouder tot gevolg zou hebben dat de minderjarige Belg in feite gedwongen zou worden om de ouder, onderdaan van een derde land, te begeleiden buiten het grondgebied van de Europese Unie (arrest in de zaak C 133/15, d.d. 10 mei 2017):

“70. In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdgedingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind.

71. Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

72. Gelet op bovenstaande overwegingen moet op de eerste en de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat, voor de beoordeling of een kind, burger van de Unie, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die dat artikel hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven vormt dat relevant is, maar dat niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind in geval van een dergelijke weigering het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico

dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.” Het Hof benadrukte meermaals dat het aspect van de afhankelijkheidsverhouding een criterium van bijzondere aard betreft dat slechts in bepaalde omstandigheden toepassing zal vinden, met name wanneer de minderjarige eigen onderdaan “feitelijk wordt verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”.

Het enkele feit dat het voor de minderjarige eigen onderdaan wenselijk zou zijn dat de ouder, onderdaan van een derde land, bij hem op het grondgebied van de Europese Unie kan verblijven, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, volstaat niet volgens het Hof (cfr. arrest in de zaak C-256/11, d.d. 15 november 2011, overweging 68). Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige eigen onderdaan en de derdelanderouder volstaat niet (cfr. arrest in de zaak C-82/16, d.d. 8 mei 2018, overweging 75).

Relevante factoren die volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van een afhankelijkheidsverhouding, zijn: wie de houder is van het ouderlijk gezag; of er een andere ouder met een permanent verblijfsrecht aanwezig is in de lidstaat van verblijf van het kind; bij welke ouder de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind rust; of er een andere Unieburger-ouder op het grondgebied van de Europese Unie aanwezig is, die de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind kan en wil opnemen; de leeftijd van het kind; de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind; de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is; het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van de derdelander-ouder zou worden gescheiden; (Cfr. de arresten van het Europese Hof van Justitie in de zaken C-356/11 en C-357/11 (d.d. 6 december 2012) en C 133/15 (d.d. 10 mei 2017).) Het Hof verklaarde tot slot dat de bewijslast dienaangaande bij de ouder berust (arrest in de zaak C 133/15, d.d. 10 mei 2017):

75. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat een onderdaan van een derde land, ouder van een minderjarig kind dat onderdaan is van een lidstaat en voor wie hij dagelijks daadwerkelijk zorgt, die van de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de erkenning van een op artikel 20 VWEU gebaseerd afgeleid verblijfsrecht wenst te verkrijgen, alle gegevens dient te verschaffen aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of aan de voorwaarden voor toepassing van die bepaling is voldaan, inzonderheid de gegevens die aantonen dat het kind bij een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder die onderdaan van een derde land is, het effectieve genot van de essentie van de aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

76. Zoals de Europese Commissie opmerkt, is het in beginsel weliswaar aan de ouder die onderdaan van een derde land is om de gegevens over te leggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU ontleent, in het bijzonder de gegevens die aantonen dat bij weigering van een verblijfsrecht het kind het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten, maar dat neemt niet weg dat de bevoegde nationale autoriteiten er in het kader van de beoordeling van de voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat die onderdaan voor een verblijfsrecht in aanmerking komt, voor moeten waken dat de toepassing van nationale voorschriften betreffende de bewijslast zoals die in de hoofdgedingen afdoet aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU.

....

78. Gelet op het voorgaande moet op de derde vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een lidstaat aan het verblijfsrecht op zijn grondgebied van een onderdaan van een derde land, ouder van een minderjarig kind dat de nationaliteit van die lidstaat heeft, voor wie hij dagelijks daadwerkelijk zorgt, de verplichting verbindt dat die onderdaan de gegevens verschaft die aantonen dat het kind bij een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder die onderdaan van een derde land is, het effectieve genot van de essentie van de aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het is echter aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om aan de hand van de door de onderdaan van een derde land verschaft gegevens het nodige onderzoek te doen teneinde, gelet op alle omstandigheden van het geval, te kunnen beoordelen of een weigering dergelijke gevolgen zou hebben.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 53-58).

3.5. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de minister in eerste instantie vastgesteld dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over zijn Belgische minderjarige dochter. Vervolgens werd vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter, waardoor hij gerechtigd zou zijn op een ‘afgeleid’ verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU.

3.6. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij “niet de daadwerkelijke zorg draagt over het kind”. Integendeel, hij erkent uitdrukkelijk dat hij op heden niet de daadwerkelijke zorg draagt over zijn dochter, gelet op het feit dat het kind woonachtig is bij de moeder. Verzoeker is er desondanks van overtuigd dat hij voldoet aan de voorwaarden van het hierboven geciteerde artikel 40ter, §3 van de vreemdelingenwet en stelt dat er wel degelijk sprake is van een

afhankelijkheidsverhouding ten aanzien van zijn dochter waarbij er ook sprake is van hechte persoonlijke banden. Verzoeker verwijst hierbij naar een vonnis van de familierechtbank van Brugge van 17 december 2024 (Verzoekschrift, bijlage 3), waarbij de rechtbank het akkoord tussen hem en de moeder van het kind bekrachtigt en vaststelt dat de bezoeken tussen dochter en vader zullen doorgaan in het 'ontmoetingshuis' van het CAW. Verder wijst verzoeker op een samenwerkingsovereenkomst die hij afsloot met het CAW en waarbij reeds twee ontmoetingen werden vastgelegd tussen hem en zijn dochter.

Uit een e-mail van het CAW zou echter blijken dat één van deze ontmoetingen geannuleerd is, zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt, maar verzoeker leidt hieruit een vermoeden af dat de andere ontmoeting wél heeft plaatsgevonden. Hij stelt dat hij geen foto's of video's van dit bezoek kan overmaken omdat het niet toegestaan is om foto's en video's te maken in het ontmoetingshuis. Verzoeker wijst verder op rapportage die het CAW had opgesteld om de rechtbank verder te informeren over het verloop van de bezoeken (Verzoekschrift, bijlage 4) waaruit blijkt dat er reeds zeven ontmoetingen hadden moeten plaatsvinden op het moment van de bestreden beslissing, waarvan er drie geannuleerd werden buiten verzoekers wil om. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat hij er alles aan heeft gedaan om het contact met zijn dochter te herstellen vanaf de dag van de breuk met haar moeder en stelt dat het regelmatig contact hem enkel verhinderd werd door externe factoren/de moeder van het kind.

3.7. Verzoeker betoogt dat er een afhankelijkheidsband met zijn dochter bestaat, terwijl de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing het volgende overweegt betreffende de voorwaarde uit artikel 40ter, §3 van de vreemdelingenwet:

"Het is de moeder bij wie het kind inwoont die instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Gezien betrokkene niet de daadwerkelijke zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 van toepassing:

"§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

Ter staving van het bovenstaande legt de betrokkene volgende stukken voor:

- Verklaringen op eer door derden, zonder datum, enkele met datum 24.08.2024, 21.08.2024, 22.08.2024
- Zelf gemaakt overzicht van uitgaven: wordt niet verder overwogen daar er geen stukken werden toegevoegd waarin de vermeende uitgaven daadwerkelijk kunnen worden vastgesteld en geattribueerd aan de betrokkene
- Rekeninguittreksels met betalingen aan de moeder van het kind dd. 08.02.2024 tbv 310€, dd 08.03.2024 tbv 250€, 09.04.2024 tbv 250€, 08.05.2024 tbv 250€, 10.06.2024 tbv 250€, 08.07.2024 tbv 250€, 03.01.2025 tbv 250€, 04.02.2025 tbv 250€, 10.03.2025 tbv 250€
- Brief van advocaat dd. 09/08/2024 aan ex-partner van betrokkene ivm het niet akkoord gaan met de expartner haar eisen in functie van de regeling van het kind
- Vonnis dd 17.12.2024 Familierechtbank Brugge, verzoekschrift betrokkene dd 14.10.2024
- Samenwerkingsovereenkomst dd 18.02.2025 CAW met betrokkene, bevat met twee afspraken (01/03/2025 en 29/03/2025) voor de ontmoeting met het kind
- Mail door CAW Noord-West-Vlaanderen dat de ontmoeting op 29/03/2025 met het kind is geannuleerd door de moeder, dd. 11/03/2025
- Loonfiches van bij T.(...) NV op naam van ref
- Arbeidsovereenkomst tussen re en NV T.(...)

Uit de toegevoegde stukken kan moeilijk sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie. Om verblijfsrecht te kunnen ontfangen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de RVV). De relatie tussen betrokken en de moeder van het kind werd beëindigd in januari 2024. Op 06.08.2024 werd betrokkene in kennis gesteld over een mogelijke beëindiging van zijn verblijf en werd hem de mogelijkheid geboden om stukken over te maken ten bewijzen van de band met zijn kind. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht dd 22.10.2024 daar de banden met zijn dochter niet afdoende werden aangetoond. Er werd toen reeds gesteld dat "Blijkens enkele van de voorgelegde verklaringen zou betrokkene nog contact hebben met zijn dochter, maar zou de moeder het contact bemoeilijken of onmogelijk maken. Echter, het gaat hier om verklaringen op eer van derden, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten bij gebrek aan andere, objectief verifieerbare elementen. Nergens uit de door betrokkene voorgelegde stukken kan op objectieve wijze blijken dat hij regelmatig contact heeft met het kind of dat de moeder hem het contact belet en dat hij daarom stappen heeft ondernomen om zijn bezoeksrecht, voor zover hij dat zou hebben, tracht af te dwingen

(procedure bij de familierechtbank, klacht bij de politie, ...). Het feit dat betrokkene geld overmaakt aan de moeder doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zoals eerder gesteld kan een financiële band met het kind ondersteunend zijn aan een affectieve band, doch de gezinshereniging mag niet worden gereduceerd tot zuiver financiële transacties zonder dat betrokkene nog een minimum aan betrokkenheid kan aantonen bij de opvoeding en ontwikkeling van het kind en dat hij de affectieve banden met het kind onderhoudt of zonder dat hij minstens aantoon dat externe factoren hem dat beletten." Bij de huidige aanvraag herhaalt de betrokkene diezelfde verklaringen, de hierboven aangehaalde argumenten blijven gelden. Betrokkene legt evenwel een aantal stukken voor waaruit blijkt dat de contacten door de moeder worden bemoeilijkt. Echter, uit het vonnis dd 17.12.2024 blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk bezoekreht heeft en dat hij dat bijgevolg bij de moeder kan afdwingen. Er worden echter geen stukken toegevoegd waaruit kan blijken dat betrokkene stappen onderneemt om in de situatie van moeilijk contact alsnog de banden te onderhouden met zijn dochter. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Zo werd de afspraak dd 01/03/2025 blijkbaar niet geannuleerd, of daar werd geen bewijs van geleverd. Er werden echter geen stavingsstukken van deze ontmoeting of enige andere ontmoeting toegevoegd, zoals foto's. Kortom, er werd geen enkel stavingsstuk van fysiek contact tussen betrokkene en zijn dochter voorgelegd sinds de inschrijving van betrokkene op een ander adres dan zijn dochter. Er werden ook geen bewijzen toegevoegd van de stappen die betrokkene heeft ondernomen jegens de moeder wegens het niet-naleven van de gemaakte afspraken volgens vonnis dd 17.12.2024. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. Het kan er echter niet toe gereduceerd worden. Op basis van wat voorligt kan aldus geconcludeerd worden dat de opvoedingstaken van de betrokkene een marginaal karakter kennen. Voor zover men uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaatsvinden, of dat in geval van overmacht omstandig wordt toegelicht waarom deze contacten niet kunnen plaatsvinden. Wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanuit het buitenland. Het is de moeder die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich neemt. Uit niets kan blijken dat zij hier fysiek of mentaal niet toe in staat is. Er is echter geen enkele aanwijzing dat het welbevinden en de ontwikkeling van het kind niet zou kunnen worden gevrijwaard, indien deze mensen er zouden voor kiezen dat moeder en kind verder in België verblijven en de vader een andere verblijfplaats kiest. Er is ook geenszins sprake van dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten wegens het niet toestaan van het recht op verblijf aan de betrokkene. Concluderend kan gesteld worden dat op basis van het toegevoegde geen daadwerkelijke zorg van betrokkene voor zijn kind werd vastgesteld, er van een afhankelijkheidsverhouding geen sprake is, noch van hechte familiebanden zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

3.8. Verzoeker probeert deze motieven in de eerste plaats te weerleggen door nogmaals te verwijzen naar het vonnis van de familierechtbank van Brugge van 17 december 2024 (Verzoekschrift, bijlage 3), en stelt dat hieruit blijkt dat hij na het beëindigen van de relatie met de moeder van zijn dochter de nodige (gerechtelijke) stappen heeft gezet om een omgangsregeling af te dwingen. De Raad merkt op dat dit geenszins wordt ontkend in de bestreden beslissing en dat de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk rekening houdt met het vonnis van 17 december 2024 waar hij stelt dat *"blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk bezoekreht heeft en dat hij dat bijgevolg bij de moeder kan afdwingen"*. De gemachtigde van de minister benadrukt echter dat het een feitenkwestie betreft. Het komt aan verzoeker toe om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te ontwikkelen, desnoods via gerechtelijke weg. Het gegeven dat bepaalde georganiseerde ontmoetingen werden geannuleerd en de beweerde tegenkantingen van de moeder van het kind, vormen uiteraard *contra*-indicaties in het licht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsband.

3.9. Verzoeker wijst weliswaar op de samenwerkingsovereenkomst tussen hem en het CAW van 18 februari 2025, waarin twee afspraken voor een ontmoeting tussen hem en zijn kind werden vastgesteld op 1 maart 2025 en op 29 maart 2025 en stelt dat hieruit blijkt dat hij al het nodige doet om toch maar contact te kunnen hebben met zijn kind. Hij stelt bovendien dat uit een e-mail van het CAW blijkt dat één van de ontmoetingen werd geannuleerd en benadrukt dat geen annulering van de eerste ontmoeting werd voorgelegd waardoor vermoed kan worden dat deze wel degelijk heeft plaatsgevonden. Verzoeker houdt er een andere mening op na wat zijn inspanningen betreft om contact te onderhouden met zijn dochter, maar hij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister de waarheid geweld aandoet door vast te stellen dat *"(e)r echter geen stavingsstukken van deze ontmoeting of enige andere ontmoeting (werden) toegevoegd, zoals foto's"*. Waar verzoeker stelt dat dit te wijten is aan het feit dat het in het ontmoetingshuis niet toegestaan is om foto's of video's te maken, treedt de Raad verweerder bij waar hij in zijn nota met opmerkingen stelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van dergelijk verbod overmaakt. De Raad merkt ten overvloede op, eveneens

samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, dat, zelfs indien ervan uitgegaan kan worden dat het bezoek op 1 maart 2025 heeft plaatsgehad, er op het moment van de bestreden beslissing slechts één contactmoment heeft plaatsgevonden tussen verzoeker en zijn dochter. Gelet op dit gegeven is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te besluiten dat er *in casu* geen afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 40ter, § 3 van de vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker met zijn kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt van de elementen die hij aanbracht betreffende de band met zijn dochter, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat.

3.10. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar een rapportage opgesteld door het CAW (Verzoekschrift, bijlage 4) waaruit blijkt dat er voor de bestreden beslissing reeds zeven ontmoetingen tussen verzoeker en zijn kind hadden moeten plaatsvinden en dat drie daarvan geannuleerd werden buiten zijn wil om, merkt de Raad op dat verzoeker dit rapport niet eerder overmaakte aan de gemachtigde van de minister, waardoor deze hiermee onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860). Het gegeven dat er op dit moment volgens verzoeker een voldoende standvastige omgangsregeling 'in de stelling staat', doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de minister op het moment van de bestreden beslissing niet beschikte over een deugdelijk bewijs van volgehouden contacten of een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische dochter. Verzoeker toont niet aan dat zijn Belgische dochter ingevolge de bestreden beslissing feitelijk gedwongen zou worden het gehele EU-grondgebied te verlaten.

3.11. De Raad merkt bijkomend op dat het verzoeker vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij van oordeel is dat uit de rapportage van het CAW wel degelijk een afhankelijkheidsband blijkt tussen hem en zijn dochter.

3.12. In een tweede onderdeel van zijn enig middel wijst verzoeker op het hoger belang van zijn kind. Hij stelt dat de gemachtigde van de minister niet ernstig kan oordelen dat het wegvallen van de bestaande contacten tussen vader en dochter geen onmiddellijke impact zou hebben op het kind en hierdoor rechtstreeks de belangen van het kind zou schaden en hij houdt voor dat het kind recht heeft op haar vader.

3.13. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met het hoger belang van het kind. Dit blijkt uitdrukkelijk uit volgende bewoordingen:

“Wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanuit het buitenland. Het is de moeder die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich neemt. Uit niets kan blijken dat zij hier fysiek of mentaal niet toe in staat is. Er is echter geen enkele aanwijzing dat het welbevinden en de ontwikkeling van het kind niet zou kunnen worden gevrijwaard, indien deze mensen er zouden voor kiezen dat moeder en kind verder in België verblijven en de vader een andere verblijfplaats kiest. Er is ook geenszins sprake van dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten wegens het niet toestaan van het recht op verblijf aan de betrokkene.”

3.14. Waar verzoeker verwijst naar de periode waarin hij over een verblijfsrecht beschikte als ouder van zijn minderjarige dochter en stelt dat hij toen een jaar lang samenwoonde met zijn dochter en haar moeder en dat hij een effectieve rol opnam als betrokken vader, ziet de Raad niet in hoe dit relevant is voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een actuele afhankelijkheidsband in de zin van artikel 40ter, §3 van de vreemdelingenwet op het moment van de bestreden beslissing.

3.15. Verzoeker wijst er verder op dat het onmogelijk is om het vonnis van de familierechtbank te respecteren, doch staft met geen enkel begin van bewijs dat het onmogelijk zou zijn om het gezamenlijk ouderlijk gezag uit te oefenen vanuit het buitenland. De familierechtbank heeft bovendien geen bevoegdheid op verblijfsrechtelijk vlak, maar kan wel in het licht van de verblijfsrechtelijke situatie van de ouders de nodige maatregelen nemen, rekening houdend met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoeker toont trouwens ook niet aan dat hij zonder verblijf in België of wanneer hij in het buitenland verblijft geen band met zijn dochter kan onderhouden. In deze situatie kan hij via de familierechtbank een andere regeling afspreken die maakt dat de banden met zijn dochter op andere wijzen kunnen worden verdergezet. Minstens bracht of brengt hij geen argumenten naar voor dat dit onmogelijk is.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Verzoeker wordt aldus niet (gedwongen) gescheiden van zijn dochter.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40~~ter~~, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN